

krótkych kwuwedzenju tych samych. To
 wuwedze pjany beś strachowanja, na
 czoj fej pomysłicj je strasbemu rośnosz,
 jako nepotšiwie, padušchne, mordarste
 skutki. — Ty mi prajisch: „Tak daloſo
 somnu pschindz nebudze!“ — Psheczeło,
 tak mjenesche koždy pschi sapoczatku a to-
 la padze won łoboſo jenoj psches wopit-
 stwo. — We schlenczy so jich wjazy
 tepi hacj we morju. — Kaſ by jich naj-
 wjazy moſo we mlodych lietach kroschki
 na boſ klasz sa stary dzen. Czohola so
 nestane? Dofelz maju towarstwo spicz-
 kami a snajomstwo swopitkami; dofelz
 tam won a nuts khodza, dzej jadyn bo-
 hatsi won nepschindze. Dy by mene picz-
 kow bylo, da by mene nusy, mene rje-
 chow a sdychowanjow bylo we kraju.

A wosche teho wscheho pschepomn
 a rospomn, so masch nesumertuu du-
 schu, a so wopitow pucz kheli delje dze!

**Posłuchaj, shto ton knes
 wot wopitstwa praji!**

Won praji: Wotuczczje pjeni a pla-
 kaje. Joel 1, 5. — Dze je bolosz?
 Dze je srudnosz? Dze je swada? Dze